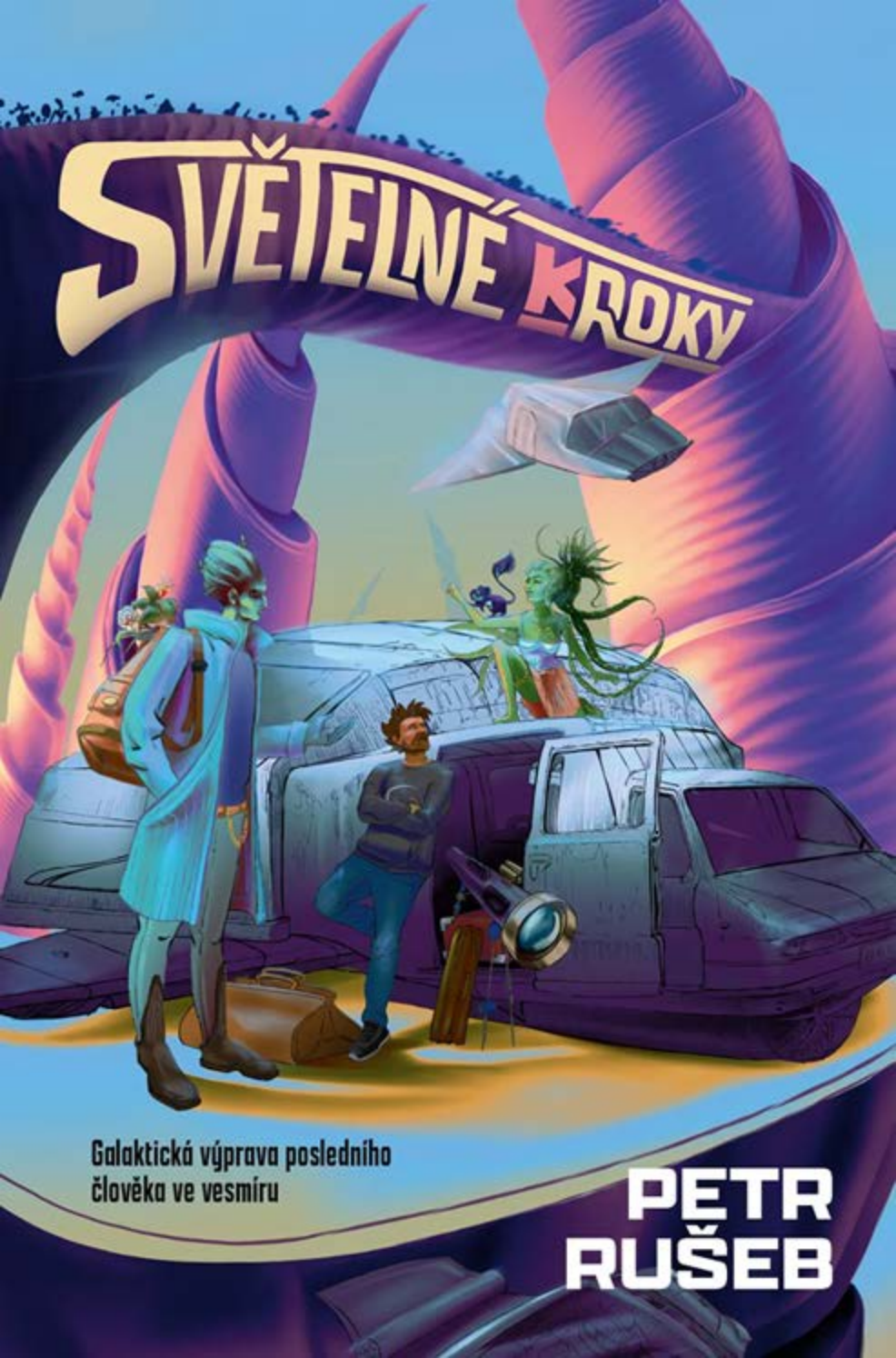

SVĚTELNÉ KROKY

Galaktická výprava posledního
člověka ve vesmíru

PĚTR
RUŠEB

SVĚTELNÉ KROKY

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Petr Rušeb, 2025
Cover © Eliška Libovická, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6668-0 (pdf)

PETR RUŠEB

SVĚTELNÉ KROKY

Galaktická výprava
posledního člověka ve vesmíru

F O B O S

*Tento příběh je založený na skutečných událostech,
které se staly v jiném vesmíru,
velmi podobném tomu našemu.
Anebo je to celé jen sen psa ze strany 13.
Záleží, čemu chcete věřit.*

OBSAH

ČÁST PRVNÍ

O něco menší, ale pořád dost velký třesk	7
I. Dobře vykonaná práce	9
II. První světelné kroky	11
III. Po kotníky ve vodě	23
IV. Čím dál tím hůř	33
V. Portálová obchodní hranice	41
VI. Je to stále sen, když vím, že sním?	54
VII. Pořádek dělá přátele a nepořádek dělá nepřátele	81

ČÁST DRUHÁ

Pozemšťan na útěku	93
I. Když se to nějak blbě zamotá	95
II. Planeta zaslíbená	109
III. Od Kloxe k prstenci	115
IV. Prstence Kalunů	134
V. Sigiho galaxie	149
VI. Glorióza	165
VII. Rozjímání v chládku	171
VIII. Různé druhy vězení	178
IX. Úprk, úlet, útěk	188
X. Nekompromisní logika	210

ČÁST TŘETÍ

Planeta slepic	231
I. Rozjímání na Deltě	233
II. Nevyhnutelné setkání	249
III. Dýchej zlehka, brzy bude konec	257
IV. Něco na způsob Země	263
V. V přítomnosti bohů	280
VI. Největší klikař ve vesmíru	296
VII. Bibiho odysea	301
VIII. Zajímavé časy na Terpionu	311
IX. Dlouho očekávaný rozhovor	325
X. Pojdme si najít domov	337

ČÁST ČTVRTÁ

Každá sranda něco stojí	343
I. Vždy nablízku	345
II. Horník, ten tvrděj chleba má	353
III. Nejnebezpečnější batoh ve vesmíru	366
IV. Tohle není výslech	374
V. Už se na tom pracuje	386
VI. Plány s Terpionem	394
VII. Kusy reality	412
VIII. Deus Pax	432
IX. Pověsit obraz na stěnu	443
X. Ten den byla středa	452
Mezegalaktický slovníček	455

ČÁST PRVNÍ

O něco menší, ale pořád
dost velký třesk

I. DOBŘE VYKONANÁ PRÁCE

Mitilio Laranikan Sosimal Lavagusta dokončoval poslední korekci. Mechanismus s něžným zasyčením dosedl na své místo, přesně podle propočtu. Poslední. Skutečně poslední. Na okamžik všeho nechal a jen vychutnával pocit vítězství, sice malého, osobního, ale přece... No ano, válka nekončila, samozřejmě, ta nikdy nekončí, jenže tohle bylo něco skutečně velkého. Mitilio myslel na desítky generací předcházejících jeho dnešnímu úspěchu. Poslední dílek skládačky. Poslední zařízení v nezměrné, promyšlené síti dalších. Strávil tady skoro celý život – ne, vlastně celý život, když se to tak vezme – na cestě za svým úkolem a tímto okamžikem cesta skončila. Bylo velice nepravděpodobné, že by někdo někdy to zařízení skutečně použil, ale o to vůbec nešlo. Věděl to Mitilio a věděli to i všichni ostatní. Takové věci se přece dělají. Šlo o výstrahu, přehlídku zbraní, zároveň velmi výhodnou pro ekonomiku, o nic jiného.

Mitilio nastavil kurz a zbytek nechal udělat počítač. Naposledy se zahleděl na hvězdy kolem sebe. Kovové ručky jeho obleku si pohrávaly s přívěskem ve tvaru menšího medailonu, který nakonec položily na pult před Mitilia a správným dotykem aktivovaly jeho povrch. Mitilio si vybral holografickou koláž, kterou nechal zhotovit nedávno na své poslední dovolené. Společná projekce všech Lavagustů pracujících na projektu. Neubránil se dojetí. Motory lodi se tiše rozhučely, vše bylo připraveno, stačilo jen skočit. Mitilio schoval medailon a bez dalšího váhání otevřel okno hyperprostoru. Konečně směr domov, jen s jednou malou zastávkou.

Vozil tu schránku všude s sebou a každý den podstupoval nevýslovné riziko, protože kdyby tohle někdo zjistil... Kdyby někdo

zjistil, co Mitilio vozí ve své lodi, už nikdy by neopustil Centrální asteroidové vězení. Neměl na vybranou, slíbil svému otci, že se schránky zbaví, ale mít ji kdekoliv jinde než u sebe by bylo čisté šílenství. Netušil, kde k ní otec přišel, a neptal se, nechtěl nic vědět. A teď, na konci svého celoživotního kontraktu, je vhodná příležitost se té věci zbavit. Nechá to tady, v galaxii za hranicemi Aliance, kde je podle všeho jediná planeta obydlená polointeligentními opicemi.

Vložil matnou skříňku do odpadní výpusti a vyslal ji do vesmíru. Díval se, jak mizí, a místo ní přichází blahodárná úleva. Tady ji nikdo nenajde, a pokud by se snad jednou válečná rada rozhodla aktivovat detonátory, jediné, co se stane, bude větší výbuch. Mnohem větší, možná tak velký, že sežehne i několik okolních galaxií. Komu na tom záleželo? Mitiliovu určitě ne.

Jak se pomalu blížil ke kontrolní stanici na orbitě domovské planety, uvažoval nad jménem galaxie, kde strávil téměř celý svůj dospělý život. Oficiální pojmenování, dohledatelné v databázi, znělo Nazca, ale byl i jiný název, v dialektu místních. Něco jako... *chmm...* ach ano, už věděl, Mléčná dráha! Ha, to je jméno! Mitilio navedl loď ke stanici a dál nad tím nepřemýšlel. Konečně byl doma, jeho práce skončila.

To se stalo před třemi sty roky, v úterý.

II. PRVNÍ SVĚTELNÉ KROKY

Ten den byla středa, podle výzkumu prestižní statistické agentury *Worldresearch* nejproduktivnější den v týdnu. Výzkum samotný stál šest a půl miliardy dolarů a pět let života více než stovky statistiků, psychologů a sociologů – ne že by jim to vadilo, byla to dobře zaplacená práce. A hle, výsledek! Středa! Dávalo to smysl. Člověk už překonal pondělí, ale ještě neupadl do očekávání volného víkendu, proto uprostřed týdne údajně vznikají nejlepší věci. Hynek Prokop – kdyby onen výzkum ovšem znal – by nejspíš řekl, že je to naprostá blbost. Byla středa a on přišel o práci, protože kazil, na co sáhl.

Už se to dělo dobré dva měsíce a zaměstnavateli zkrátka došla trpělivost. Když někdo pracuje jako kuchař a každý den udělá míchaná vejčička moc řídká, připálí obědovou přílohu, naopak nedopeče dezert k večeři a na druhý den připraví pstruha v kyselinové omáčce ze zbytků čističe, který nedopatřením zůstal v troubě... inu, ten by si měl asi hledat práci jinou.

Hynek nebyl až tak špatný kuchař, vůbec ne, dělal tu práci už deset let. Jenže poslední týdny se s ním něco stalo. Ať vařil, co vařil – z hlavy, podle receptů nebo za dohledu jiných kuchařů, kteří jen bezradně kroutili hlavou –, všechno chutnalo hrozně, byť už ta jídla připravoval stokrát. *Ale co, asi to není práce pro mě*, řekl si na své poslední směně, krátce po uhašení menšího požáru. Tak půjdu dělat něco jiného, vždyť je tolik jiných zaměstnání... Stejně už pomalu šlel ze sklepa bez oken a s mastnými stěnami pokrytými stejně mastnými pavučinami ještě mastnějších pavouků. Šlel i z místnosti pro zaměstnance, vydlabané ve skále, vlhké a obydlené tučnými

krysami, které netrpělivě čekají, co kde zbyde. Pravda, některé nečekají, prostě si to vezmou.

Říkali tomu pracoviště, jasně, jenže to byla spíš přípravka začínajících alkoholiků. Ne že by se někdo mohl divit. Na některé věci je spolehnutí. Takže kuchař buď v určité fázi svého života začne chlastat, nebo si najde jinou práci. Případně si otevře restauraci s veganskou kuchyní, což nakonec způsobí úplně jiný druh psychické nerovnováhy. Hynek se prozatím cítil duševně vcelku v pohodě a alkohol nepotřeboval, což ho samo o sobě v podstatě diskvalifikovalo z disciplíny „staň se kuchařským profesionálem“. Rád se sem tam opil s přáteli, jenže s přibývajícím věkem ho opouštěl ten mladistvý pijácký zápal a naopak ho sužovalo stupňující se peklo kocoviny.

Pověsil umazaný rondon do skřínky a zavřel ho spolu se zástěrou, kostkovanými kalhotami a protiskluzovými botami, pekelně klouzajícími na vytřené podlaze. Vzal si jen svůj nůž a visací zámek. *Zbytek si můžete nechat.* Na okamžik se cítil tak nějak svobodný, ale otázkou zůstávalo, co ze všech těch skvělých věcí na světě by teď mohl dělat.

Takže taková byla středa Hynka Prokopa, jedné z osmi miliard existencí na planetě Zemi. Z jeho pohledu nestálo za nic ani pondělí nebo třeba pátek. Každý den se mohlo stát něco nepříjemného, což se v poslední době dělo. Například v úterý, neboli včera, konečně došla trpělivost paní Burdové, majitelce bytu, kde Hynek bydlel, a přikázala mu, aby se do konce měsíce vystěhoval. Ani neprotestoval, tentokrát už ne. Sice by jistě našel nějaký další argument, ale paní Burdová disponovala kromě bytu i dvěma metry v kohoutku, hustým černým knírem a chlupatými údy dlouholeté kulturistky. Neměl peníze, tak to bylo. Od pohřbu matky před rokem se stále finančně nevzpamatoval. Vždyť jen rakev stála jako jeho auto, které ale už několik měsíců zůstávalo nepojízdné před domem, takže vlastně plnilo podobnou funkci – jen ho zatím nikdo nezakopal. Potom se rozbila pračka a lednička a kocour Emil, který mu zůstal z předchozího divokého vztahu, potřeboval nákladnou operaci, aby

po několika týdnech stejně chcípnul. Hynek tak nějak tušil, že půjde bydlet do společného nájmu s partou vysokoškoláků z humanitních studií, kde bude mít jen postel, skříň a jednu přihrádku v lednici, a každý pátek bude muset poslouchat o dualitě těla a duše a dávit se marihuanovým kouřem.

Pomalů se loudal domů, nebylo kam spěchat. Čekala na něj jen aloe na parapetu, kterou pečlivě opečovával a říkal jí důvěrně Aloe Věra. Měl sice přítelkyni, Dominiku, ale ta v poslední době propadla běhání, fitness a cvičení vůbec, takže se vídali méně. Hynek se obvykle pohyboval jen do práce a z práce. Běh „pro radost“, jak říkala Dominika, mu připadal jako čiré šílenství. Naposledy utíkal v deseti letech před rozzuřeným kohoutem u babičky na vesnici. I přes minimum pohybu nebyl tlustý, ani k tomu neměl sklony, což mu vzhledem k jeho životosprávě hodně lidí závidělo.

Jako obvykle zašel do večerky kousek od domu, kde bydlel. Z toho už se stal téměř rituál, zamířil tam, i když nic nepotřeboval, a koupil třeba pytlík bonbonů. Občas ho napadlo, jaký povyk by způsobila paní Burdová, kdyby zjistila, že své poslední finanční trosky utrácí za dobroty místo třeba nájmu. Raději takovou myšlenku pokaždé hned zahnal, nebyla příjemná, stejně jako paní Burdová. Kousek před obchodem zpomalil krok a čekal. Obvykle tam za plotem číhal rozzuřený pes, který štěkal, cenil zuby a slintal, div zábranu neprolomil. Dnes spal, chňapal mordou do vzduchu a třásl tlapami. Zřejmě se mu zdála nějaká šílenost.

Ve vstupu do večerky Hynka srazil vysoký muž v těžkém kabátu, černých brýlích a pletené čepici, což v půlce léta působilo vcelku podivně. Navíc ji měl na hlavě naraženou tak silně, až napnutá látka navrchu povolovala švy. Nesl papírovou tašku, kterou při nárazu upustil, takže se její obsah částečně vysypal. Všechno zboží prošlé, obvykle ho měli v rohu u pokladny za skvělou cenu pro každého, kdo si chtěl potrápit střeva a ušetřit osm korun. Hynek spadl na zadek, muž jen zavrával, bleskurychle posbíral, co se vysypalo, a beze slova spěšně zmizel.

„Co děláš?“ *Magor, jako by byl konec světa*, pomyslel si Hynek, oprášil ze sebe prach z chodníku a vstoupil do obchodu.

Kolem jedenácté večer zůstal na stole jen prázdný talíř s drobkou a zmačkaná plechovka od limonády. Z piva mu těžkla hlava a míval deprese. Vždycky byl spíš na sladké, což oceňovala játra za neustálého reptání cév. Televize zuřivě blikala do místnosti, když hrdina filmu efektně zabíjel své protivníky. Skákal, běhal po zdech, vyhýbal se střelám, zkrátka dělal všechny ty úžasné akční věci, při kterých umírají lidé po stovkách bez jediné kapky krve. Pak v nočních zprávách jakási dosti sešlá moderátorka vykládala cosi o explozích hvězd v galaxii a o tom, jakou podívanou to může přinést na noční nebe. Že už sám Koperník ve své době prováděl pozorování a *bla, bla, bla...*

Hynek usínal a v polospánku se mu začaly myšlenky motat. Jak se jen mohl ocitnout v takové životní krizi, když umí běhat po zdech a střilet? Dominika by měla vidět, jak rozprášil gang vesmírných banditů jen pánví a servírovací vidličkou a... Taková blbost, až se probral a konečně vypnul televizi. Uvelebil se pohodlněji.

Ale vážně, jak se to stalo? Vždycky odmítal zapadnout do soukolí systému, což se nakonec pochopitelně stalo. Nikdy skutečně neplánoval odjet někam do pralesa, kde by prožil zbytek života jako lovec ryb na Amazonce a vyhnul se tak daním, reklamám a toaletnímu papíru v akci. Takže co zbývalo? Dávno ztratil mladistvé ideály, ale o to ani tak nešlo. Nejhorší na celé věci bylo, že ho systém rozsekal na kusy. Nemá nic a brzy přijde i o střechu nad hlavou. Chtěl usnout a probudit se v jiné verzi svého života, v alternativním vesmíru, kde by nemusel řešit peníze. Oči se pomalu klížily, až se docela zavřely...

A vtom rána!

Vyskočil, jako by se to ozvalo z kuchyně, což si taky v první chvíli myslel, ale ve skutečnosti se zvuk jen prohnal otevřeným kuchyňským oknem. Dole v uličce někdo ležel, rozplácnutý na kontejneru s plasty, a jeho tmavé oblečení krásně kontrastovalo se žlutou.

„Hej! Jste v pořádku? Haló?“ volal Hynek z okna s nožem v ruce, který si vzal z nějakého pochybného důvodu na obranu. Ale ten dole se nepohnul, ani když čepel schoval za záda.

Hynek ještě párkrát zavolal, pak zkusil hodit kamínek z květináče. Trefil se mu přímo do pupku, ale taky nic. Povzdechl si, pohladil listy aloe, hodil na sebe mikinu a vyšel ven.

Ulice, kde bydlel, nebyla nebezpečná. Musel spadnout ze střechy, zhodnotil Hynek situaci, když došel do uličky. Zatřásl s bezvládným tělem a to se skulilo z kontejneru. Ke svému překvapení v něm poznal muže, který ho srazil u obchodu. Stále měl ty brýle a čepici, postrádal jen kabát. Hynek už chtěl zkontrolovat, jestli dýchá, když tu se chlap posadil, vyskočil na nohy a zmateně se rozhlížel kolem.

„Den?“ vyhrkl zoufale.

„Eh, co?“

„Jaký je den?“

„Aha, no, ještě bude středa.“

„Čas?“

„Tak půl dvanáctý,“ odpověděl Hynek a instinktivně si sáhl na kapsu, i když nechal telefon u postele. „Co se vám stalo?“

Muž odsunul Hynka stranou a vběhl do vchodu jeho činžáku. Kupodivu znal kód od vstupních dveří.

„No hele, kam jako jdete? Odkud znáte ten kód?“ volal Hynek, ale cizinec už byl uvnitř.

Muž spěchal po schodech nahoru, bral je po třech, byl rychlejší než výtah. Rozrazil dveře na střechu, které bývaly normálně zamčené, a běhal mezi anténami, ruce rozpřažené, zmateně doleva a doprava. Máchal kolem sebe, jako by odháněl neviditelná hejna much nebo si hrál na slepou bábu.

Hynek ho pozoroval a už si byl jistý, co se stalo. *Ten chlap je úplněj magor, možná nebezpečnej, klidně mohl utéct z ústavu za městem.* Navíc musel být cizinec, mluvil sice srozumitelně, ale se silným přízvukem. Nicméně Hynek by nedokázal odhadnout jeho původ, i kdyby se pokoušel sebevíc. Začínal litovat, že nechal nůž doma.

„Není tady,“ řekl odevzdaně muž.

„Co? Rozum?“ zajímal se Hynek.

Cizinec se k němu náhle přihnul jako vítr, chytil ho pod krkem a zabral tak, až jeho chodidla začala opouštět pevnou zem. V ob-
ratlích mu zapraskalo.

„Nemám čas na humor. Tady jde o život, i o tvůj, jestli mi nepo-
můžeš,“ řekl temně muž a povolil stisk.

„Hlavně kli...“ Hynek se rozkašlal. „Klid.“

„Máme asi tak dvacet minut, pak zažiješ klidu, kolik si jen budeš
přát. Máš auto?“

„Eh, jo, ale nejedí,“ odpověděl Hynek popravdě.

„Nevadí, máš droždí?“

„Cože?“

„Droždí, kvasnice, takovou tu kostku, co se dává do těsta, aby
proběhla chemická reakce. Prostě droždí, máš ho?“

„No, jo, mám, ale prošlý,“ řekl Hynek a opět to byla pravda,
droždí skutečně měl. Asi před třemi měsíci dostal chuť na langoše,
což bylo chvíli předtím, než se každé jím uvařené jídlo proměnilo
v kopu hnoje, takže se nakonec k langošům nikdy nedostal. Od té
doby kostka vesele zelenala. „Ale na co to...“

„Prošlý! Skvěle, tak honem, jdeme, jdeme, jdeme,“ drmolil muž
a strkal Hynka k východu.

„Co? Ale kam?“

„Pro droždí, pak pro to auto a co nejdál z týhle posraný gala...
Ale ne, můj batoh! Kde je můj batoh?!“ vykřikl najednou ten muž
a zase začal běhat po střeše, než se náhle ve stínu sehnul a triumfálně
zvedl do vzduchu černý plátěný batoh s hromadou kapes.

„Tak jdeme... ty... člověče. No, jak se jmenuješ?“ zeptal se muž.

„Hynek. A ty?“ opáčil.

„Já... Karel,“ odpověděl Karel spěšně svým typickým přízvukem – znělo to spíš jako Kcharel –, popadl Hynka za paži a táhl ho
ze střechy. „Vezmi jenom to nejnnutnější, co se ti vejde do kapes a do
ruky, honem, já jdu pro droždí,“ řekl a zmizel v kuchyni.

Hynek Prokop stál v gumových pantoflích ve svém bytě, na sobě měl vytahané tepláky a mikinu s nápisem *NIRVANA*, bez trika a spodního prádla, v ruce držel klíče. Neupravené mastné vlasy, stále s neodolatelým oděrem přepáleného oleje, mu trčely do všech směrů a několikadenní strniště jen marně skrývalo bezradnost, kterou právě zažíval. Takové věci se přece normálně nestávají, nebo snad ano? Jemu určitě ne. Chtěl tomu muži jen pomoci a on je najednou v jeho bytě, hledá droždí a přikazuje mu vzít si... *Cože vlastně? To nejnnutnější?* Hynek sebou trhl, bezradnost vystřídal hněv z naprosto absurdní situace, do níž se dostal. Vrazil do kuchyně.

„Tak hele, okamžitě vypadni, už toho mám dost. Zavolám policajty,“ pohrozil Karlovi, který ho však vůbec neposlouchal.

„Oh! Plesnivej sýr, zkvašený mlíko, nádhera. A co je tohle?“ vykřikl Karel, nakloněný kamsi do hlubin lednice, a rychle se odtáhl. „Neuvěřitelný, takovou plíseň nevypěstujou ani ti pitomci z Florismi-7,“ pokyvoval uznale hlavou. Najednou se otočil na Hynka, jako by k němu teprve teď doletěla vyslovená hrozba. „Takže co ty? Už máš sbaleno? Jedem, jedem, jedem, máme přesně...“ zadíval se na hodiny, „... patnáct minut, plus minus, to je sakra málo času.“ Sebral z linky igelitku a začal ji plnit zkaženým jídlem.

„A dost! Ven! Vypadni!“ zakřičel Hynek, až ho zabolelo v krku.

Karel se pomalu postavil a položil tašku k lednici. Jak se k Hynkovi přibližoval, ten začal ustupovat, až narazil do zdi. Karel se zastavil krok před ním a jen se díval – bez úsměvu či jiného výrazu. Sundal si brýle, jeho oči byly velké, největší, jaké kdy Hynek viděl. Dva golfové míčky, bělmo tak bílé, že se v něm téměř viděl, a fialové zornice, jasné, nádherné, děsivé a nelidské.

„Ničemu nerozumíš, Hynku, pochopitelně. Tak jestli chceš, zůstaň tady, ale vezmu si to jídlo a tvoje auto, když dovolíš... A vlastně i pokud nedovolíš,“ řekl Karel naprosto klidně, s očima upřenými na Hynka.

„Klíče jsou na věšáku u dveří, auto stojí před vchodem, tma-vě modrej seat inka, hlavně už vypadni,“ odpověděl Hynek, sám

překvapený jistotou a rozvahou svého hlasu, zatímco ho hypnotizoval pohled nelidských zornic.

Karel si zas nasadil brýle, pousmál se, téměř smutně, sebral tašku a měl se k odchodu. Hynek si oddychl, byl to evidentně opravdu magor, navíc určitě na drogách, co jiného by mohlo způsobit ty oči... Ať si vezme zkažený jídlo a auto, které nejezdí, stejně už mu bylo akorát na obtíž. Takhle možná něco vyrazí z pojišťovny. Karel prošel kolem něj a kývl. Ve dveřích se ještě otočil, chtěl něco říct, ale zůstalo jen u otevřené pusy. Všiml si květiny na okně.

„No to mě...“ vydechl Karel, vrátil se do bytu, popadl květináč a začal hladit lístky aloe.

„Hej! Co to zas děláš? Jdi pryč!“

„Už... už jdu. Neuvěřitelný. Tak jo, měj se,“ rozloučil se s úsměvem Karel a vyběhl z bytu – batoh přes rameno, igelitku v jedné a květináč v druhé ruce.

„Stůj! Vrať ji! Okamžitě stůj!“ křičel Hynek, zatímco pronásledoval zloděje. *Toble ne*. Zkažený jídlo, klidně. Nepojízdný auto, no prosím, ale moji Aloe Věru? Jedinou živou bytost, která se mnou přechala už osm stěhování, dvě města, pět holek a stovky bezesných nocí, nenechám jen tak nějakému šílenci, co se rozhodl, že mi půl hodiny před půlnocí posere zbytek dne a začátek nového. Zornice nezornice.

Hynek spatřil Karla před vchodem, jak leží pod autem a s něčím usilovně zápasí. Přiběhl k němu a chytil ho za nohy. Karel se začal bránit, kopal a Hynek se ho snažil vytáhnout ven. Hluk, který dělali, podráždil několik nespavců.

„Ticho!“ ozvalo se z jednoho okna. „Tady chtějí lidi spát!“

„Rozbijte si držky někde jinde, vy hovada!“ zaznělo z jiného.

Hynek páčil Karla, který se smýkal a snažil se vyklouznout. Nakonec vylezl dobrovolně, neměl už brýle ani čepici, obojí ztratil při divokém lomcování pod podvozkem auta. Tvar jeho hlavy byl podivný, směšný a zároveň smutný, protože nikdo se přece nemohl narodit takhle. Nešlo jen o velikost a tvar, ale hlavně o všechny ty rýhy jako brázdy v poli a ošklivě nateklé boule. Hynek už nechtěl

tomu muži jednu vrazit, nakonec zřejmě zažívá bolest denně, možná proto se zbláznil. Chtěl jen svou rostlinu, proto nakoukl do auta, odstrčil Karla, otevřel dveře a vzal květináč.

„Joo, dejte si kytičku a běžte spát, buzny,“ ozvalo se z paneláku.

Karel Hynkovi nebránil, ale pak mu položil ruku na rameno a obrátil ho vzhůru k nočnímu nebi: „Podívej!“

Bylo o pět minut později než před pěti minutami. Teď stál Hynek Prokop na ulici, měl stejné tepláky a mikinu, stále byl zarostlý a neumytý, držel v ruce svou Aloe Věru a díval se na nebe. Na ohňostroj, vesmírný, nádherný, neskutečný a ohromující. Byla to ta nejúžasnější věc, jakou kdy můžete vidět. A taky ta poslední, teda obvykle, protože to, co se právě dělo, úplně obvyklé nebylo. Hlasy našťvaných sousedů postupně utichly, když si i oni konečně všimli. Všichni se dívali nahoru, intenzita světél sílila, barvy byly jasnější a rozpíjely se do dechberoucích obrazců.

Všichni se dívali nahoru, všichni. Jen Karel byl sehnutý k autu a dokončoval poslední úpravy. Zašmátral v batohu a v ruce se mu objevila tmavá krabička o velikosti mobilního telefonu, napojená tenkým kabelem mizícím kdesi na podvozku. Připnul krabičku k přístrojové desce a ta se vpila dovnitř, jako by byla tekutá, jen její okraje mírně vystupovaly. Karel nad ní přejel dlaní, otevřela se. Začal do díry cpát všechny zkažené potraviny.

„Co je to?“ zeptal se užasle Hynek.

„Bakteriální generátor s gravitační roznětkou, dokáže přestavět strukturu motoru a vytvořit kyslíkový a gravitační štít. Pokud má dost paliva... ale tohle by mělo stačit, je to nouzovka, sice ne tak kvalitní, ale zase levnější.“

„Cože?“

„Co jako? Nejsem bohatěj, teda... no... musím si vystačit. Navíc mi před půlhodinou ukradli loď. Ty tady možná máš Aloe barbadensis, ale ne všichni ve vesmíru mají takový štěstí. Tak promiň, že jsem si chtěl taky přilepšit, když jsi tak blbej a chceš tady zůstat,“ dopálil se Karel.

„Co? O čem to proboha meleš?“

„Prostě mi tu kytku dej, za pár minut to bude poslední exemplář, nebo si nastup, jinak se na ten seznam připojíš taky. Máš deset vteřin, pak padám, protože netoužím být součástí největšího výbuchu na světelný roky daleko.“

„Ty jsi fakt úplně šílený,“ vydechl Hynek spíš užasle než rozčileně.

„Když myslíš,“ pokrčil Karel rameny, zavřel dveře a stáhl okénko. „Tak tedy ne?“ zeptal se naposledy.

„Ne!“ vyhrkl Hynek, už opravdu naposledy.

„Tak čau,“ rozloučil se Karel.

Motor naskočil napoprvé a auto zabublalo zvláštním zvukem jako nikdy předtím. Karel chňapl po květináči, hodil ho na vedlejší sedadlo a šlápl na plyn. Auto sebou škublo, protože nebyl příliš dobrý řidič. Pravým bokem nejprve najel do dodávky stojící naproti, a když se pokoušel vycouvat, stočil volant tolik, že sice vyjel z parkovacího místa, ale narazil přímo do lampy. Tohle zápolení dalo Hynkovi několik vteřin času. Uskočil před nebezpečným řidičem, a když se rozjížděl od lampy, sáhl po klíce zadních dveří a vyhoupl se dovnitř. *Co to dělám?*

Seat inka je menší dodávka, vzadu nemá kufr, místo toho vedou dvojité dveře do poměrně velkého úložného prostoru, kde se dá při troše dobré vůle postavit. Tohle auto si oblíbili stavaři, ale dá se použít i jako náhradní vůz pohřební služby, pokud se na bok nalepí nějaký věneček a do oken se dají záclonky.

Karel zběsile kroutil volantem, stále zrychloval a Hynek byl rozhodnutý získat svou aloe. Tahle noc už byla dost šílená. Adrenalin mu tepal celým tělem, chtěl to skončit. Jeho život se najednou proměnil v nějaký hloupý akční film, a to prosím bez svolení. Čekal na vhodný okamžik, kdy Karel najede na rovný kus silnice, aby mohl skočit, popadnout toho blázna zezadu a zatáhnout ruční brzdu, děj se co děj. Už, už to bude, ještě chvilku. Připravil se, zatnul svaly, ale vtom se kola odlepila od země a auto vzlétlo.

Nabírali výšku, za okny se objevily první mraky, světla dole se pomalu vzdalovala, zatímco ta na obloze naopak získávala na síle. Hynek byl dva kilometry nad městem a stoupal stále výš. Začal křičet. Netušil, jestli jeho auto dokázalo létat už předtím, ale bylo mu to upřímně jedno, nechtěl v něm sedět, když to dělá. Navíc ani nesesedl, stál vzadu a křečovitě se držel popruhů u stropu. A ječel. Kolem vozu se v jednom okamžiku objevila matná průhledná bublina, která se stáhla po obvodu karoserie a dokonale opsala její tvar. Stalo se tak právě ve chvíli, kdy Hynek ucítil, že už se nohama nedotýká podlahy. Ozvalo se krátké zasyčení, jako když se otevře ventilék kola, a gravitace se vrátila, spolu se svěžím závanem vzduchu. Auto sebou trhlo, jakmile nabralo správnou rychlost. Teď byly hvězdy a poslední fantastický ohňostroj všude, vstoupili do prostoru barev a světel. Hynek už nekřičel. Díval se na Zemi, jak se zakulacuje, vzdaluje a zmenšuje. A pak se v dálce, kdesi v hlubinách kosmu, zablesklo oslepující září.

„A je to tady, takže tě vítám na palubě posledního expresu ze Země. Radši se něčeho pořádně chyt, kamaráde, a modli se, ať při nás stojí všechny protoplanety,“ houkl Karel dozadu a připásal na sedadle spolujezdce květináč s aloe. „Ještě nejsme mimo gravitační pole, bude to házet.“

Hynek ho nevnímal, pozoroval světlo. Nejprve to byl jasný bod v dáli, který se zvětšoval a nepravidelně rozpínal, jako když se rozvíjí květ krásné květiny. Působil v černotě kosmu tak nepřirozeně. Auto zrychlilo, Karel otočil naplno knoflíkem topení a zapnul ohřev zadních oken. Ze Země už zbyla jen malá tečka, ale stále byla vidět. Bílý závoj se roztáhl kolem modré planety v poslední fantastické hře světla. A tam, kde byla tečka, najednou nebylo nic.

Hynek natáhl ruku, jako by snad tím gestem mohl zachránit ty miliardy životů, zvrátit, co se stalo v noci ze středy na čtvrtek. Cítil, jak se ho zmocňuje panika. Najednou chtěl utéct, ne z auta, ale ze svého těla. Vyrhnout své vědomí a zmizet, jak nejdál to půjde.

Mohly se stát pouze dvě věci. Jeho hlava a srdce to nevydrží, dostane infarkt a zemře. Nebo se probudí u sebe doma a vypne tu blbost v televizi, co mu leze do snů. Jenže se stala třetí věc. Karel pustil stěrače na nejvyšší rychlost, přepnul na dálková světla, a když nastavil na rádiu basy na maximum, prostor kolem se rozmazal a protáhl do pokřivených linií. Inka poháněná bakteriálním generátorem se pokoušela dostat z budoucí hromady trosek jménem Sluneční soustava. Hynek byl namáčkнутý na zadní dveře a usilovně doufal, že se neotevrou. Stále pozoroval to světlo, jež pronikalo do prostoru, ve kterém se ocitli. Pronásledovalo je a dohánělo. Kov auta skřípal a z nich se stal jen paprsek, přímka protínající vesmírné mapy. Karel věděl, že takovou rychlost nemůže konstrukce auta dlouho vydržet a že brzy spotřebuje všechno palivo, takže nebude mít na další cestu, i když tohle přežije. Ale to bylo právě ono – díky tomu možná přežije! Pak už to bude práce pro jeho budoucí já, aby vymyslelo, co dál. Světlo začalo slábnout, až téměř pohaslo. Doposud klidný, pravidelný zvuk motoru se změnil v dunivý jekot, jak zpracovával poslední zbytky paliva, a časoprostor kolem dostával ten správný tvar, ať už měl být jakýkoliv. Objevili se u temně fialové planety, mnohem větší než Země, jejíž povrch právě brázdila gigantická bouře.

Na druhé straně, mezi cizími hvězdami a souhvězdími, se rozzářila hvězda nová. V průběhu následujících let bude svítit stále jasněji, oslnivěji, až najednou pohasne. Poslední připomínka galaxie, kterou lidé nazývali Mléčná dráha, zatímco ostatní vesmírané ji znali jako mlhovinu Nazca. Zůstal jen vesmírný prach a kamení...

... a v oprýskaném seatu inka jeden zmatený Hynek Prokop. Ještě před několika hodinami nezaměstnaný kuchař, kterého vzbudil rámus z ulice, aby se o hodinu později ocitl v jiné galaxii v kufru svého nepojízdného auta – co ale jinak zvládá světelnou rychlost – na orbitě cizí planety spolu s oblíbenou kytkou a někým, kdo má buď hlavu plnou tumorů, nebo to vůbec není člověk. Možná platí obojí.

III. PO KOTNÍKY VE VODĚ

Hynek držel kliky zadních dveří tak usilovně, až mu zbělaly klouby – ne že by je toužil otevřít, *nenenene. Ne!* Vždyť za okny byl docela jiný vesmír, cizí a vzdálený. *Vesmír!* Držel se, protože to byl v té chvíli jeho jediný kontakt s realitou, kterou dobře znal, a mohl si jí být jistý, když už ničím jiným. Co se mu to jenom stalo? Usínal přece na svém gauči.

Karel zuřivě prohledával přihrádky, pak vlastní kapsy, šmátral pod sedadly, až našel, co hledal – alespoň přibližně. Vytáhl zřejmě kus koblihy obalený prachem a plísní. Zašátral podruhé a pracně odlepil několik starých žvýkaček nalepených na rámu sedačky, pozůstatek po pětiletém synovi ženy, s nímž Hynek před pár lety chodil. Často jezdili na výlety, dítě si mohlo běhat a hrát a dospělí... mohli dělat ty dospělé věci. Hynek pozoroval Karla, jak z nalezeného odpadu udělal odporně vypadající kouli a nacpal ji do otvoru v přístrojové desce. Stáhl topení a nastartoval. Motor chytil, hladce a tiše.

„Nádhera,“ řekl Karel spokojeně a otočil se na Hynka. „Jsi v pohodě? Hele, přijít o galaxii je těžký, chápu. Teda vlastně ne, vůbec nevím, jaký to je, ale musí to bejt strašný. Neznám moc vesmířanů, který přišli o galaxii, no...“ zamyslel se, „... vlastně možná starej Lampak, ale tomu galaxii vcuclo invazivní černá díra a zhmotnila ji v pátý realitě. Lampakovi teda stačilo projít tachionovou branou v nějakým zapadlým sektoru a mohl se dostat domů, i když tam už ze všech byli brouci vlivem záření Fpí. Myslim, že i z chudáka starýho Lampaka se stal brouk,“ zakončil zamyšleně.

Pro Hynka to znělo jako cizí jazyk. Jistě, chápal význam jednotlivých slov, ale naprosto netušil, o čem to Karel mluví. Mléčná dráha

právě zmizela a on mu vypráví o... broucích? Nebo o čem vlastně? Najednou absurdita poslední hodiny přesáhla mez normálna, víc nedokáže lidský mozek vydržet, a Hynek přestal věřit čemukoliv. Možná umřel a tohle se děje po smrti. Vzhledem k situaci to znělo vcelku lákavě. Karel je možná sám smrt, převozník na druhý břeh. Vzal jeho duši na cestu. Jenže nešli za světlem, utíkali přece před ním. Že by si to všichni celou tu dobu na Zemi vykládali špatně? Podíval se na Karla, do těch jeho očí, dva golfové míčky a několik pulzujících boulí na hlavě. Ne, ten není mrtvý a smrt už vůbec ne, pokud mohl soudit. Něco tady nehrálo. Rychle se rozhlédl kolem dokola. Obří fialová planeta, dvě oběžnice, vzdálené jasné hvězdy, karmínová a nebesky modrá. *Něco tady nebraje? Úplně všechno, do prdele!* Pustil se kliky dveří, pomalu došel k sedadlu spolujezdce a vzal z něj květináč.

„Opatrně,“ nabádal ho Karel.

Hynek položil kytku na zem a pásem ji připoutal ke stěně auta, potom se vedle opatrně posadil, jako by ji nechtěl vzbudit.

„Tak už dobrý?“ zeptal se Karel s úsměvem a přitom při pohledu na svého nového společníka vyhlížel blížící se nervový kolaps.

„Dobrá? Dobrá? Země je... je... pryč!“ vykřikl najednou Hynek.

„Nejenom Země, celá galaxie, Země byla vlastně jen zrnko. Možná tě uklidní, že kromě lidí v galaxii nikdo jinej nebyl. No, asi nějaký vánský turisti, ti jsou všude, ale jinak žádná osídlená soustava. O tý blbý válečnický vědci všichni staletí. Teda kromě vás, samozřejmě, ehm...“ dodal Karel trochu rozpačitě.

„Válka?“

„Jo, trvá už dvanáct tisíc let, no, plus minus. Hele, nikdo nečekal, že to vážně odpálí. Vůbec bych se nedivil, kdyby nějaký idiot usnul na detonátoru. Myslím, že Aliance jednou projednávala přesídlení lidí jinam.“

„No, a? Proč se to nestalo?“

„Netuším, politika, znáš to. Nastoupilo jiný vedení, který mělo jiný priority, a pak to asi trochu zapadlo... no a potom se na to

nějak... jako... asi zapomnělo nebo co,“ snažil se opatrně vysvětlit něco, o čem sám věděl jen málo, protože ho to především vůbec nezajímalo.

„Zapomnělo? Na osm miliard lidí? Jakože někam jste si to napsali, ten papír se pak někde ztratil, a tak všichni zapomněli? Co jsme to jen zapomněli?“ pitvořil se vztekle Hynek. „Aha vlastně, zachránit planetu plnou posranejch lidí!“

„Hele! Neříkej vy, já za to nemůžu. SMA, jako Spojená mezigalaktická aliance, těch se jdi zeptat. Já byl na Zemi jen jako...“ utnul najednou Karel větu v půlce a nevypadalo to, že by chtěl pokračovat.

„Jako co?“

„Nic, jen na návštěvě. To nikam nevede, Země je pryč, galaxie taky a my trčíme v nějaký díře. Musíme se odsud pohnout. Podíváme se na jeden z těch měsíců,“ rozhodl Karel, sešlápl plyn a auto pomalu opouštělo orbitu planety.

Kdyby Hynka někdo zmlátil, zřejmě by se dokázal soustředit lépe než v situaci, do které se dostal. Několikrát otevřel pusku k nové otázce, ale zase ji zavřel, nebylo co říct. Jeho rodiče, holka, kterou už měsíc neviděl, kamarádi, poštačka, paní za pokladnou obchodu, kam chodil, pes, který na něj vrčel každé ráno za plotem – ale i všichni ostatní psi i kočky a vůbec zvířata –, oblíbení herci, zpěváci, bezdomovci, všichni milionáři i ministři, prostě všichni byli pryč. Z koutku oka mu stekla slza, chyběli mu, všichni, teda až na ministry, samozřejmě – nezáleželo na tom, o které šlo –, u těch bylo jen dobře, že se proměnili v hvězdný prach. Vlastně si něco tak poetického ani nezasloužili. Hynek se rozhodl, že bude mlčet. Najednou cítil nespravedlnost a vztek. Rozčiloval ho Karel, divné planety a vesmír kolem, ten hlavně. *Podělanej vesmír.*

Seat inka plynule opustil orbitu fialové planety a zamířil k jednomu ze satelitů, které ji obíhaly. Jak se přibližovali, bylo patrnější, že jde o vodní planetku, maličkou a celou pokrytou nekonečným oceánem. Hynek se nakonec rozhodl prolomit mlčení.

„Čí to byla válka?“ zeptal se.

„Hm?“

„Říkal jsi, že moji galaxii zničila válka, která?“

„Jo tohle, Ska'arové proti Chrachnidům. Pavouci proti kyborgům, kdybych ti je měl popsat. Prostě jedni vypadají jako hnusný pavouci a druhý jsou napůl organický a napůl stroje, taky celkem hnusný. A proč válčí? Hm, no, to vážně nevím. Podle mě už to nevědí ani oni, dneska už jde jen o princip,“ vysvětloval Karel, a jak se vodní planetka blížila, připravoval se na sestup.

„O princip?“

„Jo, ani jedna ze stran nemůže ustoupit, ukázaly by slabost, a za tisíce let už bojujou prostě... z principu.“

„Aha... jasně... z principu,“ opakoval Hynek zamyšleně. „To je teda pěkně nesmyslná válka.“

„A ona nějaká válka někdy smysl měla?“

Pak zase oba mlčeli. Auto klouzalo po orbitě, měsíc vyplnil celý obzor. Proletěli atmosférou – kupodivu tam byla – a asi pět kilometrů nad oceánem motor vysadil a auto se obrátilo do střemhlavého pádu. Hynek se držel třesoucíma rukama přístrojové desky, křičel a žaludek se mu zvolna přesouval do oblasti hrtanu.

„Došlo palivo, nemáš ještě něco po kapsách? Šlupku od banánu, kus masa nebo by bodl i starej plesnivej rohlík.“

„Áááá!“

„Beru to jako ne,“ řekl Karel klidně, hmátl dozadu za sedadlo a položil si na klín svůj batoh.

Přehraboval se v něm a hladina oceánu se nebezpečně rychle přibližovala. Zdálo se, že už nic nemůže zabránit pádu, a skutečně nemohlo.

„Aha! Tady!“ zaradoval se Karel.

Vytáhl průhlednou kapsli, otevřel ji a nechal si na ruku stéct odporný nahnědlý sliz. Ten se mu v dlani najednou narovnal a rostl.

„Jdi na to, kámo,“ řekl Karel vesele, otevřel okénko a připlácl sliz zvenku na auto.

Sliz se rychle zvětšoval, opravdu velmi rychle, a během několika málo vteřin obklopoval celé auto. Nic netušící kolemjdoucí by si mohl myslet, že je pokropil hovnocuc; jenže kde by se kilometr nad zemí vzal kolemjdoucí, natož hovnocuc? Auto v rychlosti přes tři sta kilometrů za sekundu prásklo do vody, vytryskl ohromný gejzír a hladina se zavřela.

Seděli v otevřených zadních dveřích, nohy měli po kotníky v chladné vodě, byl krásný den. Jen škoda, že jim zas došlo palivo. Inka se vznášela kousek nad hladinou – napájení antigravitačního pohonu ještě několik hodin vydrží. A to bylo všechno. Dokud jim někdo nepomůže, čekala je vyhlídka na dlouhé dny, možná týdny uprostřed oceánu všech oceánů. Hnědý sliz v kusech pomalu opadával z kapoty. Prve se nafoukl jako airbag kolem celého auta a zabalil ho lépe než do peřinky, aby je o chvíli později vynesl zpátky nad hladinu. Teď už to byl zase jen sliz. Karel se poslední hodinu nervózně škrábal na hlavě. Zarýval nehty do holé lebky, až ji celou pokrýl rudými šrámy.

„Co jsi tam dělal? Myslím v tý uličce?“ zeptal se po dlouhých minutách ticha Hynek.

„V jaký uličce? Já už navštívil uliček, třeba na Calistu 13 jsem...“

„V uličce za mým bytem, na Zemi. Jak už neexistuje, pamatuješ?“ nenechal Hynek prostor dalšímu vodopádu nesmyslných historek, kterých byl Karel zřejmě plný, a nejen jich, jak měl brzy zjistit.

„Jo, tahle... no, normálně. Spadl jsem ze střechy.“

„Spadl? Proč?“

„Strčil mě.“

„Kdo?“

„Ten parchant, co mi ukradl loď a nechal mě na tý zasn... na Zemi.“

„Proč ti ukradl loď?“

„Protože to byl parchant, neposloucháš?“

Hynek si povzdechl, ale nevzdával se. S tímhle člověkem, nebo co to bylo, zřejmě prožije zbytek života, tak proč se neptat dál.

Už se nadechoval k další otázce, když Karel najednou vyskočil na nohy.

„Už to nemůžu vydržet, nejde to,“ zaúpěl Karel bolestivě, zkřížil ruce, pevně se chytil vlastních ramen a zakřičel. „Už, už! Ještě trochu, aaa!“

Boule na jeho hlavě se zvětšily, zbarvily se do nejpodivnějších odstínů, s lupnutím praskly a místo nich se objevily květiny. Nádherné, pestré a vonící, každá boule ukrývala jinou. Pak se jakoby nic posadil a dál klidně sledoval hladinu.

„Co to... co to je?!“ vyhrkl Hynek, šokovaný tím, co právě viděl.

„Co jako?“ zeptal se nevinně Karel s pohledem upřeným na hladinu.

„Jak co? Tohle!“ vykřikl Hynek a obviňujícím prstem označil záhon na Karlově hlavě.

„Jo, tohle!“ ukázal Karel na květiny. „Ale to nic, úplně v pohodě, prostě kytky. Jsem tak trochu sběratel a tohle je bezpečná schovka. Hele, tak za pět až deset minut se objeví loď a bude to dost průser. Proti tobě asi nic nemají, ale mě odvezou.“

„Jaká loď? Kam tě odvezou?“ Hynkovi se velmi nelíbilo, kam takhle konverzace spěje.

„Generátor vysílá nouzovej signál, nestihl jsem to odpojit. Nebude trvat dlouho, než jim to dojde... To už je jedno, poslouchej. Batoh jsem dal pod rezervu. Až budu pryč, vyndej ho a v takový nenápadný kapse na straně je další kapsa, tajná. Najdeš tam kartu. Zastrč ji do té věci na palubce. Víc pro tebe nemůžu udělat, palivo si musíš sehnat sám. Promiň, že jsem tě dostal do týhle prdele, ale druhá možnost byla nechat se rozmetat po kosmu. Popřej mi hodně štěstí... A málem bych zapomněl, heslo je glorióza.“

Hynek vůbec nechápal, o čem Karel mluví. Už chtěl vznést další otázku, když tu se ozval rachot a z nebe začala sestupovat obří loď. Netrvalo to deset minut, ani pět, ale jen asi čtyřicet vteřin. Jak se blížila, získávala tvar a voda kolem začala stříkat na všechny strany. Do lodi by se vešly všechny seaty inka, co jich na světě existovalo.

Obzor jim zakryly obří dvoukřídlé dveře. Otevřely se cuknutím jak na pérkách a vysunula se platforma přímo k zadku auta. S tak chirurgickou přesností, že kdyby Karel nevytáhl Hynka na nohy, přišel by o ně v kolenou... s chirurgickou přesností.

Vystoupili dva... chtělo by se říct muži, ale to by nebylo přesné. Dvě postavy? Taký ne. Postavy měly jakoby lidské, přesto bizarní tělo – čtyři horní končetiny, maličkou hlavu vrostlou do trupu a svalnaté nohy v podivném úhlu. Jejich oblečení podivně odráželo světlo, takže se zdály být takřka nehmotné. „Tohle“ přece nemohlo existovat, na tom Hynkův mozek trval. Bylo mu nepříjemné se na ně dívat. Karel naopak stál naprosto neochvějně a zpříma hleděl těm dvěma do toho, co připomínalo tváře. Zastavily se na platformě.

„Klid, člověče, poslali jenom duřáky. Tebe stejně nechťejí, klidně stůj a čekej,“ řekl Karel suše, aniž by odtrhl zrak od bytostí. Zapískal, mlaskl a štěkáním vyloudil několik tónů stupnice.

Příchozí se na sebe podívali, jeden z nich pokřčil všemi čtyřmi rameny a kolem Karla se rozzářilo žluté světlo. Obepjalo ho tak těsně, že cítil jeho spektrum, a pak nepřírozeně strnule vykročil do lodi.

„Měj se, Hynku. A jestli se nerad potápíš, radši odtud co nejdřív vypadni. Možná se ještě potkáme, možná ne. Hlavně nezapomeň, musí...“ nestihl se Karel rozloučit, protože žlutá záře kolem jeho úst ztvrdla a přestala být průhledná.

Jedna z bytostí odešla, druhá vstoupila do auta. Když prošla kolem Hynka, zamrazilo ho, až se otřásl. Prohlédla předešlý inký a připojila k palubní desce nějaký svůj přístroj. Asi nic zvláštního neobjevila, protože pak s nezájmem zařízení zase odpojila. Sklonila se k aloe a chvíli jí něco šeptala. Potom se vrátila na platformu. Teď poprvé promluvila i k Hynkovi. V uších mu šumělo, mozek se smířoval s jinou formou života. Mluvila stejně jako předtím Karel, zase to štěkání a chrčení. Jen nesrozumitelné pazvuky, ale nebyla v nich hrozba. Bytost vzala Hynka za ruku – bylo to jako dotek kamene – a přiložila na ni své zařízení. Zase něco řekla tou zvláštní řečí, pustila mu ruku a zařízení zase zmizelo v nespočetných zákoutích jejího

oděvu. Mlčky se na sebe dívali. Už to šlo, prvotní nabourání reality bylo pryč. Z lodi bzučivě vylétl malý droid. Přiletěl k autu, předal bytosti nějaký předmět, otočil se a zmizel. Tím předmětem byla rudě žíhaná kostka, která by se vešla do dlaně. Bytost ji Hynkovi podala.

„To je pro mě?“ zeptal se opatrně, a když bytost dál držela kostku před ním, pomalu si ji vzal. Slabě ho hřála.

Bytost řekla asi něco na rozloučenou – ačkoliv i kdyby Hynkovi nadávala, nepoznal by rozdíl – a spolu s plošinou se vzdalovala od auta nazpět do lodi.

Hynek se díval, jak mizí jeho jediná naděje dostat se pryč, a místo aby se pokoušel nějakým způsobem požádat o pomoc, zamával a řekl: „Dobrou chuť.“

„Dobrou chuť? Proč jsem to proboha řekl? Pomoz mi, kdo jsi nebo něco takovýho. Moje planeta vybuchla a potřebuju odvoz. Ale ne... řekl jsem dobrou chuť,“ zamručel Hynek už asi podesáté během poslední hodiny a svalil se do sedačky. Loď byla pryč, Karel byl pryč. Zůstal sám, jen se svojí Aloe Věrou a v autě, které ani nemá platnou technickou, ale zase se umí vznášet nad vodou – což možná nebude dlouho platit. Zařízení připevněné na palubní desce už několik minut varovně blikalo. Hynek si domyslel, co by výstražný symbol mohl znamenat. Dochází palivo. *Takže by inka měla pomalu ztrácet energii a potápět se, nebo ne?* Zřejmě ne, protože hladina se naopak vzdalovala, sice jen po troškách, milimetr po milimetru, ale Hynek to věděl. Nohama už do vody nedosáhl. Dělo se něco jiného. Jenže co? Hynek nervózně přecházel po kufru auta, skrčený, aby nenarazil hlavou o strop, zmatený, pokoušející se přemýšlet; jenže jak by mohl? Copak nezůstal sám na měsíčním oceánu, daleko od domova, který už nebyl? Jistěže zůstal a je úplně v prdeli, to věděl s naprostou jistotou. Najednou zatoužil umřít, tam doma, na proleženém gauči s přehozem od mámy, co smrděl po kočce. Ani by nevěděl, že celá galaxie vybuchla. Prospal by to. Chtělo se mu smát, ale nešlo to. Cítil vztek, vztek na Karla. *To on za všechno*

může, dementní magor s kytkama na hlavě! Hynek se svezl na zadek a vzteky kopal do protější stěny.

„Hajzl hnusnej! Prej válka! Hovno! *O galaxii je těžký přijít!* Chápu! Jasně! Ukradli ti loď. To určitě! Kecy! Jenom kecy! *Jestli se nerad potápíš!* Co to vůbec mělo znamenat?“ zarazil se najednou Hynek.

Ještě chvíli trvalo, než mu došlo, že ho obří vlna obíhající planetu brzy spláchne. Na co jenom myslel? Tohle přece vědělo i malé dítě. Možná je ve vesmíru první den, ale viděl stovky sci-fi filmů, no ne? Vodní planeta. Pořádná tsunami byla na vodní planetě základ. Věci se mu začaly spojovat. *Karlův batoh*. Přiskočil k rezervě v podlaze, když krabíčka na palubní desce zahoukala, světlo zhaslo a inka se zřítila ze tří metrů do vody. Hynek vylétl a praštil se o strop tak silně, až si vyrazil dech. Sípál na zemi, snažil se popadnout dech a zároveň čekal každým okamžikem vodu, která však nepřišla.

Když se konečně dokázal nadechnout a vstát, vyhlédl ven. Auto plulo na moři, unášeno proudem – podvozek zářil matně bílým pruhem. Nouzový režim poslední záchrany. „Neuvěřitelný... mimozemšťani,“ vydechl ohromeně Hynek a podíval se z okna naproti: „No ty vole...“

Nedokázal by odhadnout velikost vodní stěny, která se v dálce formovala. Zatím se zdálo, že má nějakých pět centimetrů. Ve skutečnosti byla sto sedmdesát kilometrů od Hynka a měřila bez dvaceti dvou centimetrů necelý kilometr. Hynek vytrhl poklop od rezervy, sáhl dovnitř a nahmátl batoh. Začal se v něm divoce přehrabovat.

„Kapsa! Tajná kapsa!“ okřikl se v záchvatu paniky.

Trvalo to mnohem déle, než by se mu líbilo, ale opravdu našel tajnou kapsu. Obsahovala lesklou destičku, která vypadala trochu jako ty miniaturní harddisky, co se připínají přímo na základní desku. Skočil s ní k palubní desce. Jenže kam ji vložit? Marně hledal nějakou zdířku po straně, ale jak se přiblížil ke středu obdélníku na desce, objevil se vhodný port. Vsunul destičku dovnitř, a nic se nestalo. Jen ji to spolklo, jako bankomat kreditku po třech pokusech zadat správně PIN ve dvě hodiny ráno. Pak se na předním okně

objevil symbol. Hynek takový nikdy neviděl, ale klikatou čárku na obrazci pochopil. *Blesk. Elektrina.* Palivo, potřebuje palivo. *Jenže kde by...* Praštil se do hlavy. *Ta kostka!* Úplně na ni zapomněl, co to s ním jenom je?

„Řekl jsi dobrou chuť,“ odpověděl sám sobě na vysvětlenou.

Rovnostěnná kostka pulzovala a hřála. Chovala se jako magnet, jako by sama chtěla být vložena do otvoru v přístrojové desce, kam patřila. Symbol na čelním skle proměněném v obrazovku zmizel. Místo něj se objevila hromada znaků a čísel a ozývaly se tóny, které Hynkovi připomněly dětství a začátky vytáčeného internetu. Celá palubní deska ožila, kov karoserie zmatněl, zabublal a tmavě modré lakování se změnilo v ocelovou šed. Naskočil motor. Vlna se přiblížila a už to nebylo pět neškodných centimetrů někde vzadu, ale hrůzu nahánějící bariéra zaplňující celý obzor. Hynek skočil do sedadla řidiče, lépe řečeno pilota. Nemůže to být tak těžké, Karel přece auto řídil, jako by byl úplně normálně na silnici. Hynek zařadil, sešlápl plyn a otočil volantem. Bílá aura kolem zmizela a auto se začalo potápět – voda dovnitř zatím netekla.

„Nenene!“

Ze zoufalství zatáhl ruční brzdu. Hladina se za inkou zavřela.

IV. ČÍM DÁL TÍM HŮŘ

Přepínač světla u stropu kupodivu stále jen rozsvěcoval nebo zhasínal světlo u stropu. Nebýt toho, byla by kolem naprostá tma. Auto se nořilo hlouběji do černě pod sebou a jasná modrá hládina se vzdalovala. Hynek slyšel, jak tlak testuje zdi a okna, ale ta se ani nepohnula. V levém rohu předního skla se rozsvítil ukazatel hloubky, alespoň čísla měli mimozemšťani stejná – matematika, univerzální jazyk. Už přesáhl vzdálenost jednoho kilometru. Celé auto sebou cuklo, taženo neviditelnou silou. Udělalo pod vodou několik kotrmelců a všechno uvnitř se otáčelo jako v pračce. A klid. To se na hladině přehnala obří vlna a pokračovala svou nekončící cestou, aby se za dvanáct hodin zase vrátila. Hynek se pracně sebral ze země, aloe ležela v rohu, květináč rozbitý, všude se válela hlína. Pokoušel se najít nějakou nádobu, kam by květinu mohl vrátit, jenže nic takového v autě neměl. Uplácal tedy z hlíny kopeček a Aloe Věru zasadil uprostřed.

„Promiň, holka, jsme asi v háji,“ posteskl si.

Karlův batoh visel zaháknutý za sedadlo. Hynek ho otevřel a všechno z něj vysypal na zem. Kusy látek, vysušené listy a květy zatavené v průhledných válcích, malá kniha plná podivných znaků, stránky z tenkých plastových destiček. Pak cosi podobného tužce a několik lahviček s tekutinou nebo rostlinami uvnitř. Jedna z nich vypadala jako ten nejkrásnější a nejhebký mech v kosmu, zelenější než sama zelená. Hynek měl chuť zkumavku otevřít a sáhnout si, jenže na to nebyla vhodná chvíle, měl jiné problémy. Nic, co by mohlo vytáhnout potápějící se auto z hlubin. Hynek mohl prostě

zkusit zmáčknout všechny knoflíky a přepínače jeden po druhém, to mohlo způsobit záchranu. Nebo smrt, ale ta přijde brzy tak jako tak, pokud nebude dělat nic. Uvědomil si, jak velkou má žízeň, už nepil a nejedl celé věky. Kolem samá voda, jenže copak se jí mohl napít? A stejně tak aloe, cesta kosmem jí viditelně neprosplávala. Listy měla vyschlé a měkké, taky by si loknula. Auto se zachvělo novým otřesem, Hynek zavrával a z batohu vypadla jedna ze zkumavek. Nerozbila se, ale musela být pootevřená, takže se odzátkovala a její obsah se vytil na kopeček hlíny. Hynek vyděšeně stál opodál a čekal. Když se nic nedělo, párkrát kopeček obešel a zkontroloval květinu – nic zvláštního. *Hm*, pokrčil rameny, opatrně zavřel batoh a bezpečně ho připásal na sedadlo spolujezdce.

Že kolem nejsou žádné ryby ani rostliny, vlastně nic jiného než voda a tma, si všiml po hodině civění z okna. Nedokázal myslet, ucpal se mu tok myšlenek, tak jen seděl a koukal. *Opravdu, ani rybka*. Vodní měsíc, úplně bez života, bez jediné skály. Karel tady chtěl hledat nějaké zdroje – nebylo tam nic. Počítadlo hloubky ukazovalo osm kilometrů. Hynek zatím neměl pocit, že by ho roztrhal tlak nebo mu docházel kyslík. Generátor zřejmě pracoval, slyšel, jak tlumeně přede, jen netušil, jak své auto ovládat.

Naklonil se a upřeně hleděl do temnoty pod sebou, jako už několikrát, jenže teď zahlédl světla. Vzdálený opar, o několik bodů jasnější než okolí. Zvolna se přibližoval – cosi tam dole v centru planetky. Po další čtvrt hodině uviděl tu hrůzu. Obří skvrnu protknutou nekonečnými blesky, nasávající do sebe vodu po milionech hektolitrů ve vteřině. Strašlivý vír uvnitř planetárního oceánu, otáčející jeho proudy. V ince nastala panika, klešající napůl auto, napůl loď se otřásalo, jak Hynek pobíhal sem a tam. V batohu nebylo nic, co by mu mohlo pomoci, takže se vrhl k řízení. Po několika pokusech objevil ovládání obrazovky – blížící se smrt ho celkem nakopla, aby něco dělal. Dokázal přepínat mezi jednotlivými okny, znakům sice nerozuměl, ale poznal, že se opakují. Věřil ve dvě věci. Že kdokoliv tuhle technologii

vytvořil, bude ji chtít prodat co nejvíce zákazníkům – i těm nejhloupějším – a že elektronika funguje všude ve vesmíru stejně. Našel obrazovku, která vypadala jako hlavní nabídka, a sjel až dolů, kde chvíli přepínal symboly, dokud se neobjevil jeden, který poznal:

תִּרְבֶּעַ

Vlastně ne že by ho úplně poznal, ale připadal mu povědomý. Označil ho a z palubní desky promluvil strojový hlas. Nerozuměl jedinému slovu, ale nepochyboval, že je to hebrejšтина. V deseti letech měl kamaráda, který byl Žid a jehož rodiče byli silně věřící. Nutili ho učit se nazpaměť desítky textů v hebrejštině, zatímco Hynek většinou něco hrál na počítači a zároveň poslouchal tu podivnou řeč. Nikdy by nevěřil, že mu to jednou zachrání život. Hlas stále opakoval jednu větu.

„Jo, to už je blízko, ale hebrejsky neumím. Co ingliš? Hm? Tak latina?“

Hlas utichl a po chvíli promluvil znovu, tentokrát latinsky.

„Haec est oratio tua?“

„Jo, latina, no dobrý. Ale to vlastně taky neumím, nechápu, proč jsem to vůbec řekl. Co ta ingliš? Anglicky? Do you speak English?“ drmolil Hynek, jedním okem stále pozorující vír.

„Is that your speech?“

„Eeh, yes, but no, it isn't. Better is Czech. Česky umíš?“

Hlas chvíli mlčel a deska vibrovala, jako by duch stroje uvnitř přemýšlel nebo něco hledal. Vír nabyl obludných rozměrů a inka zrychlovala, jak ji začal táhnout proud přímo do svého středu.

„Please, enter more words,“ požádal hlas.

„Víc slov? Jako česky?“

„Please, enter more words,“ zopakovala se žádost.

„Pff... uhlí, prdel, prkno, zeď, voda, v hajzlu, strom, kouř, oheň, buřty, chata, řeka, kameny, vesmír, země, domov, smrt, bolest, láska, srdce, ledviny, játra, mozek, kozy, prdel, mamut, kýbl, chobot, ocas,

zvíře, zuby, maso, hlad, žízeň, nebezpečí, blesky, strach, prdel, pomoc, auto, kytky, člověk...“ chrлил ze sebe Hynek slovo za slovem, jak mu zrovna přicházela na mysl, aniž by si všiml, že prdel řekl třikrát.

Hlas ho přerušil: „Je tohle vaše řeč?“

„Ano! Ano a ano. Prosím, pomoc!“ zaradoval se Hynek panicky.

Hlas se odmlčel, obrazovka zhasla, až Hynkovo srdce poskočilo téměř ke stropu. V další vteřině se zas vše rozsvítilo a podivné mimozemské klikyháky vystřídala čeština. Překlad sice poněkud pokulhával, ale kdo by teď chtěl řešit, že ve slově palivo bylo ypsilon.

„Prosím, vložte heslo.“

„Co?“

„Prosím, vložte heslo.“

Heslo, heslo, no ano, Karel mu přece řekl, jaké je heslo.

„Grandióza!“

„Prosím, vložte *platné* heslo.“

„Gilaróza!“

„Prosím, vložte *platné* heslo.“

„Kurva!“

„Prosím, vložte *platné* heslo.“

Po několika dalších pokusech se to povedlo. Hynek si slovo zhruba pamatoval, takže stačilo jen v rychlém sledu přehazovat písmena.

„Glorióza!“ řekl konečně.

„Heslo přijato. Jmenuji se Lan.torax, jsem inteligence třinácté generace, testovaná v planetárních podmínkách Z-5. Potřebuji genový vzorek pilota.“

„Já jsem Hynek, člověk, testovali mě naposledy ve škole a potřeboval bych se okamžitě dostat zpátky na hladinu,“ řekl Hynek a hned se zarazil, když si vzpomněl na vlnu. „Ne, počkat, chci úplně pryč z téhle planety. Teď hned. Rychle a... genový vzorek? To znamená co?“

„Vzorek vašich genů, pro určení druhu, z důvodu bezpečnosti a zdravotního stavu. Prosím, vložte genový vzorek,“ trvala na svém

umělá inteligence a na palubní desce se objevila drobná hladká plocha, jako dělaná na lůžko prstu.

Neměl jinou možnost, ne v situaci, v jaké se nacházel, takže se dotkl ukazovákem plochy. Čekal sejmutí otisků, místo toho mu do prstu vjel ostrý hrot a odsál trochu krve.

„Au!“

„Genový vzorek přijat. Zpracovávám... Určení rasy: člověk. Zdravotní stav...“

„To počká, teď musíme pryč, co nejdřív, vážně! Pryč z oceánu, pryč z planety!“

„Nesprávná kvalifikace, jde o umělou oběžnici třídy F. Slouží jako elektrárna mateřské planety Xeelos,“ poučoval hlas z auta.

Konečně Hynkovi všechno došlo, tohle byl umělý měsíc. Vír, který ho brzy vcucne a roztrhá, je elektrárna poháněná nekonečnou vlnou.

„Dobře,“ řekl Hynek protáhle, aniž by spouštěl oči z bezedné propasti před sebou. Hnán zběsilými proudy, házel sebou v ince, kolem mlátily blesky statické elektřiny a sílilo příšerné hučení. „Takže, Lanotrax, mohl bys...“

„Lan.torax,“ opravil hlas Hynka. „Tvůrci mě stvořili jako ženu, ale je možné mé pohlaví a oslovení změnit. Přejete si změnit mé pohlaví a jméno?“

„Ne ne, moc ti to přeju, není nadto znát sebe sama. Nicméně... bylo by možné uniknout blížící se smrti támhle,“ ukázal před sebe, „a dostat nás pryč odtud?“ zamával opatrně Hynek rukou kolem dokola. S umělou inteligencí ještě nikdy nemluvil a nebyl si jistý, jak s ní má jednat. Vidí ho?

„Jistě, Hynku, kam byste rád? Na orbitu oběžnice?“

„Oh ano! Co nejrychleji to jen jde.“

Ucítil tah motorů a naklonění směrem vzhůru. Následný tah, jak inka vyrazila k povrchu, ho zarazil do sedadla. Nepočítal s takovou rychlostí, ale určitě si nestěžoval. Vír lemovaný blesky se vzdaloval a během chvíle uviděl úsvit blížící se hladiny.

„Jsme na místě, orbita oběžnice,“ ohlásila kovově Lan.torax.

„Skvěle, skvěle,“ vydechl Hynek s úlevou a rozhlížel se nervózně po vesmíru. Připadal si všelijak, ale určitě ne skvěle. Nicméně byl naživu, což se počítá. „Takže... co teď?“

„Teď budeme držet stabilní dráhu a kroužit kolem oběžnice.“

„Dobře, tak jinak. Co budeme dělat dál, Lan.torax?“

„Nerozumím otázce.“

„Jako kam poletíme? Kde seženu nějaký jídlo? Co mám dělat? Prostě co teď? Co teď?“ vykřikl, až mu hlas přeskočil.

„Uklidněte se, Hynku, velmi vám vzrostl tlak, nepanikařte, kardiovaskulární kolaps by pro vás mohl být problém,“ starala se bez jakýchkoliv emocí Lan.torax.

„No, to by teda mohl bejt, vid’?“ zašklebil se Hynek, který nevěřil vlastním uším.

„K vaší otázce. Vy jste majitel lodi, o směru a cíli cesty rozhodujete vy. Pokud potřebujete jídlo, nejbližší osídlená planeta je Xeelos. Podívejte se doprava, uvidíte ji. Xeelos je bohužel velmi řídce osídlená a obchod s domorodým obyvatelstvem bude opravdu složitý. Možná by vás i zajímalo, že Xeelosané jsou životní formou na bázi karbonu, takže planetární biom neobsahuje kyslík.“

Hynek jen němě zakroutil hlavou. *Ano, ta fialová planeta, Xeelos, no nakonec proč ne.* Že tam není kyslík? V pohodě, to je detail. Lan.torax to zmínila vlastně mimochodem. *Ach jo.* Hynek pochopil, proč se Karel původně nevydal přímo na planetu a místo toho vyrazili k vodnímu měsíci. Asi čekal, že tam bude mít víc štěstí než na planetě bez vzduchu.

„Lan.torax, znáš Karla?“

„Prosím o upřesnění entity Karla.“

„Ne Karla, Karel. Ten, co zapojil tuhle věc do mého auta,“ poklepal na stále viditelný obdélník vlisovaný do vrchu palubní desky. „Ten, co tě koupil... asi, nebo já nevím, jak to funguje. Byla jsi v jeho batohu. Odvedli ho... nevím, jak si říkají... ale počkej, to jsi ještě nebyla zapojená.“

„Mé spuštění proběhlo před šestnácti minutami a dvanácti vteřinami, třinácti, čtrnácti, patnácti, šestnácti, sedmná...“

„Dobře, dobře, stačí. A co ta krabička tady, umíš se na to napojit?“

UI chvíli pracovala. „Podle analýzy hlasového záznamu z bakteriálního generátoru se entita nazývaná Karel jmenuje Keiran Kenseiran. Multiplanetárně hledaný zločinec a floreoterorista, zatčený před šestnácti hodinami a poslaný do CAV na padesát cyklů. Keiran Kenseiran je majitelem inteligenční jednotky Lan.torax, která vlastní veškerá oprávnění.“

Hynkovi chvíli trvalo, než popadl dech. Zločinec? Terorista? Floreo? Vzpomněl si na květiny, které mu vyrašily z hlavy. Najednou to dávalo smysl – pokud tedy dává smysl, že někdo pašuje kytky ve vlastní lebce. Jak se stále hnal za jeho aloe. *A pak ho odvedli... tamti. Kam?*

„Co je CAV?“ zeptal se.

„Centrální asteroidové vězení.“

„Jak jinak. A jeden cyklus má... rok?“

„Jeden cyklus protoplanety Nuit se rovná přibližně osmnácti pozemským rokům.“

„Co? No to bych se...“ zahartusil Hynek našťavaně. Jistě, nechoval ke Karlovi zvláštní sympatie, ale aspoň ho znal, což se o zbytku vesmíru říct nedalo. „Co to je sakra za trest? To je kolik, nějakých... skoro tisíc let?“

„Nepřísluší mi hodnotit soudy a rozhodnutí auditorů,“ zazněla strohá odpověď Lan.torax.

Hynek si povzdechl, úplně zapomněl, že mluví s robotem. I přes ten kovový hlas to byl ale jediný společník široko daleko. Ta temně fialová planeta se mu nelíbila, ani její jméno, které už raději zapomněl. Karel *nebo Keiran, to je jedno*, prostě je ve vězení. A Hynek se rozhodně necítil jako Clint Eastwood, aby vtrhl do věznice a zachránil cizího chlapa, co ho zatáhl do vesmíru. Nevěděl, proč zrovna jako Clint Eastwood. A opět byl u toho. Nevěděl nic. Je ve vesmíru! *Všichni je v prdeli!* Zase ta panika, cítil, jak se na něj nenápadně pokouší skočit

zezadu, oklamat ho a pohltnit. Ale ne, nepoddá se tomu. Stále si to opakoval a napnul svaly, kde to jen šlo, aby zahnal třas.

„Lan.torax,“ řekl pevně, ale jen s velkým úsilím, „jak vzdálená je nejbližší osídlená přátelská planeta, kde bych mohl sehnat zásoby? Nejlépe taková, kde je i kyslík,“ dodal.

„Nejbližší obydlí planetární systém Lesimplenos je odtud vzdálený třicet dní. Vstup do hyperprostoru nemožný, chybí palivo.“

„Jak chybí? Dal jsem tam přece tu kostku!“

„Stlačená palivová kostka slouží jen pro dobíjení nižších okruhů motoru. Hyperprostorový pohon spotřebovává organické látky.“

Jako třeba droždí, blesklo Hynkovi hlavou. „Třicet dní... no a nic víc? Jen tohle?“

„Dvanáct hodin odtud je portálová obchodní stanice. Bude na místě ještě dva dny, potom se přesune.“

„No výborně, tak na portálovou obchodní stanici!“ zavelel Hynek.

Inka se lehce odlepila od orbity a vystřelila po vlastní ose. Jedovatě fialový Xeelos se scvrkával. Hynek se trochu uvolnil, povolil svaly a svezl se v sedadle.

„Mám hromadu otázek, Lan.torax.“

A pak měl pozemský sirotek, ne vlastním přičiněním vesmírný cestovatel Hynek Prokop, opravdu velkou hromadu otázek.

V. PORTÁLOVÁ OBCHODNÍ SRANICE

Stál v doku portálové obchodní stanice, stačilo jen vyjít ven. Správce doku chvíli zkoumal loď, v níž Hynek přiletěl, ale už viděl podivnější plavidla. Na obchodních stanicích se o dopravní prostředky zákazníků nikdo příliš nestaral – stejně jako o zákazníky samotné. Každý byl vítaný. Tak vstoupil.

Stovky barevných světél se odrážely na stěnách, na lesklé ulici, na sítnici Hynka Prokopa. Tubus plný obchodů, křiku, podivných bytostí nejrůznějších tvarů a velikostí. Dvě hlavy, šest očí úhledně srovnaných na ramenou, chapadla místo nohou, psí hlava na těle připomínajícím hlemýžďe, světélkující cosi – zkrátka vše, co si Hynkova fantazie nedokázala představit, a ještě mnohem, mnohem více. Neuvěřitelné formy života, přitom přímo před ním, na dosah ruky. Ne že by se většina z nich vůbec dotknout chtěl. Nerozuměl ani slovu... Slovu? Nic z toho, co kolem znělo, rozhodně nebylo jako slova. Snad pazvuky, pokřikování, občas bečení, mručení, čvachtání... Proboha, to všichni ve vesmíru mluví jako hovada?

Klikací ulice stříдалa rozlehlá náměstí, tubus stanice měl v průměru tři kilometry a na délku osm. Kromě obchodů, dílen, hangárů a všemožných montoven tu bylo několik rezidenčních čtvrtí, kde místní obchodníci a podnikavci bydleli. Samozřejmě zázemí pro ně, parky a kulturní centra. Teda pokud se z lidského pohledu dá za kulturu považovat vystoupení aquánských tanečníků, kteří nechávají protékat nejrůznější tekutiny svým tělem, aby je posléze efektivně vystříkli, opět nejrůznějšími částmi svého těla. Celá obchodní stanice se po stranách zakulacovala, jako by někdo město postavené na archu papíru smotal do neúplné ruličky. Hynek byl právě přesně uprostřed a vysoko nad ním se táhl po celé ploše pruh – obří okno, průzor do

kosmu –, který po svých stranách vytvářel dva břehy. Už věděl, že tam není žádné sklo. Před hodinou tím pruhem proletěli, a jak mu Lan.torax vysvětlila, byl to volný prostor chráněný silovým polem. V případě potřeby se celá stanice dokázala uzavřít, obě části města se spojily a vše se uzamklo. Další takové uzavření nastane za třicet šest hodin a pak se stanice přesune do jiné části galaxie, dál na své nekončící pouti vesmírem.

Lan.torax mu po cestě řekla tohle a ještě hromadu dalších věcí. Zdálo se, že není otázky, na niž by neznala odpověď. Měli na to celých šestnáct hodin. Jako první si Hynek ověřil věci, které mu napovídal Karel, vlastně Keiran Kenseiran. Všechno byla pravda. Chvilí jen seděl a přemítal nad tou neuvěřitelnou náhodou – stačilo nejit z bytu do té uličky. *Ne, vůbec nevylézt z postele, usnout a zaspát konec Země. Náhoda. Neprobudit se plácnutím Kenseiranova blbého těla o kontejner.* To přece nemohla být náhoda, že teď místo toho, aby jeho kusy poletovaly vesmírem spolu se zbytkem lidstva, sedí v autě přestavěném na vesmírnou loď. Potom se ptal dál.

Nacházeli se v okrajové galaxii. Keiran Kenseiran zřejmě při úprku z Mléčné dráhy dlouho nevymýšlel cíl cesty a prostě zadal první souřadnice. Na Okraji stále platilo pravidlo silnějšího, nebo alespoň mazanějšího a ti, kdo se v agresivní konkurenci udrželi, neprosluli zrovna diplomacií a přátelským jednáním. Lan.torax by sice dokázala přeletět do řídky obydlených přátelských systémů během okamžiku, ale potřebovala něco organického, tak jako to udělal Keiran. Droždí, zakyslé mléko, plesnivý sýr, to všechno dokázala proměnit v bakteriálním generátoru na mezihvězdné palivo. Bez něj mohla letět jen standardní rychlostí, v jejich případě napájená kostkou, kterou Hynkovi dala ona záhadná bytost. I na ni se ptal, ačkoliv označení „ona“ nebylo právě přesné. Auditóři fungovali jako policie, alespoň tak je Lan.torax dokázala nejlépe popsat. Jejich přítomnost je zneklidňující, rušivá. Ostatně jako u pozemské policie, jen ta vesmírná je krapet efektivnější, na čemž má velký podíl skutečnost, že Země byla jediným zdrojem koblih v kosmu. Hynek nespáchal žádný

zločin – policie zavolá odtahovku, pokud člověk stojí u odstaveného auta s kouřícím motorem a ona náhodou jede kolem. Takže i auditor Hynkovi pomohl, kostkou obyčejného paliva.

Světelný poutač, velký jako Petřínská rozhledna, byl plný klikyháků a každý zářil jinou barvou.

„Tohle je místo, kde můžete nakoupit biokultivátor a překládací jednotku,“ oznámila Lan.torax suše do Hynkova ucha.

Od chvíle, co opustil auto – *vlastně loď*, musí o své staré oprýskané ince začít uvažovat jako o lodi –, mu zněl její hlas v levém uchu. Pochopitelně by nezvládl naslepo procházet po portálové obchodní stanici a ještě něco koupit. V přihrádce u spolujezdce se objevila malá měkká kulička, která se vytvarovala podle vnitřku ucha, a tak mohl být s Lan.torax ve spojení po celou dobu. Potřeboval nějaký překladač a jídlo. S překladačem to mělo být snadné, existovala snadno dostupná pomůcka, jež se přizpůsobí uživateli a překládá podle jazyka, kterým dotyčný mluví. Upravuje cizí slova do známých tvarů, nebo dokonce vytváří novotvary, zároveň dokáže převádět časové a délkové údaje do srozumitelné podoby. Obecnou vesmírštinou mluvila jen hrstka ras, někteří ji z principu odmítali, takže překládací jednotka vyřešila mnohé předsudky a komplikace v počátcích kosmického společenství.

S jídlem to bylo horší. Lan.torax sice dokázala vytvářet vodu z moči a sušené proteinové tyčinky z exkrementů, ale to se Hynkovi úplně nezdávalo. Od svého nočního probuzení tam daleko na Zemi před miliony lety ještě nic nejedl ani nepil. Možnost tu byla, sehnat biokultivátor. Jenže obstarání překladače i biokultivátoru mělo jeden nepříjemný háček. Hynek neměl peníze nebo cokoliv, co by mohl nabídnout ke směně, kromě oblečení a aut... lodi. Ani jedno prodat nechtěl a nejspíš by o to ani nikdo nestál. Přesto vstoupil do obchodu.

Hromady nejružnějšího haraburdí se vršily podél úzkých uliček až k vysokému stropu. Z kopců trčely kabely, kusy látek a plastů, blýskaly v nich podivné krystaly a v temných koutech se míhala stvoření, která mohla být velkým hmyzem, stejně jako podivnými

roboty. Celý prostor musel mít stovky čtverečních metrů a Hynek si ozářený nepříjemným zelenkavým světlem vůbec nepřipadal dobře. Pomalu postupoval uličkou, vyhýbal se šrotu a ostražitě sledoval broukoboty, kteří na oplátku sledovali jeho. Po dalších několika krocích si musel přiznat, že se ztratil. Uličky se rozebíhaly do všech směrů a on v úžasu z věcí kolem nesledoval, kudy přišel. Jeden z robotů, deset nohou a vpředu dvě mechanická klepeta, vylezl z hromady šrotu a postavil se Hynkovi do cesty. Znovu se ozvala hatmatilka skřeků a hýkání, pak se robot otočil a vyrazil jednou z uliček.

„Jděte za ním, dovede vás k obchodníkovi,“ napověděla Lan.torax.

Nejprve si ho nevšiml. Splynul s jedním ze sloupů v obchodu. Tady se sbíhaly všechny cesty a cestičky, které se klikatily zleva i zprava. V Lunarově Mnohohrabárně nevedly všechny cesty do Říma, vedly přímo k Lunarovi. Na sobě měl zaprášený oblek, což bylo překvapivé. Ne snad ten prach, to se na takovém místě dalo očekávat, ale oblek svému majiteli nečekaně dobře padl, když se vzalo v potaz, že Lunar měřil sotva metr třicet a v pase měl zrovna tolik. Vlastně nejen v pase, stejný obvod měl od hlavy k patám. Byl jako vtěsnaný do válce a namačkaný na jeho průhledné stěny. Vznášel se centimetr nad zemí a na jeho zmačkané rysy nebyl úplně hezký pohled. Hynek se zrovna díval nad sebe, na jeden z bojových kluzáků třídy Tyran zavěšených u stropu, když se Lunar pohnul. Jako by se jeden ze sloupů odpojil od ostatních a mírně se prohnul, aby si nového zákazníka prohlédl. Hynek málem omdlel.

„Chvííí chuúũmšštt ša-šaša-ša whooaúúžcháááá!“ přivítal Lunar návštěvníka hlasem lodní píšťaly.

Hynek jen v gestu naučeném evolucí svého vyhynulého rodu pozvedl ruce do vzduchu, prázdnými dlaněmi k obchodníkovi. Od Lunarova válcovitého těla se odlouplo čtvero tenkých paží – trhavými pohyby nožek brzy z jara probuzeného brouka. Všemi končetinami uchopil Hynkovy ruce a prohlížel si je, otáčel je a proklepával. Hynek ho pozoroval s úžasem mísícím se s odporem, třásl se a zároveň stál jako s pravítkem v páteři.

„Čučuchňo-hu?“ zeptal se Lunar a jeho výraz se změnil. Na ošklivě rozpláclych ústech se objevilo něco jako úsměv.

„Eh... Lan.torax?“

„Ano, Hynku?“ ozvalo se mu v uchu.

„Mohla bys mi poradit, co teď?“

„Jistě, mohla bych se s obchodníkem domluvit místo vás a pak vám přeložit jeho nabídku. Souhlasíte s tím?“

„Jasně že jo. A prosím, rychle. Tenhle... obchodník mě strašně znervózňuje.“

Hynek ucítil tlak v uchu, jak se měkká kulička sama vyprostila, vylétla ven a zakroužila kolem.

Lunar na ni ukázal jednou z končetin. „Ahhh, Lan.toraxaa-he. Kukuýžt čučuchňo-ha?“ Podíval se na Hynka velmi tázavě, stále s tím placatým úsměvem.

Hynek se taky usmál, omluvně, a tentokrát dal ruce v dalším prastarém gestu mírně od sebe a pokrčil rameny, jako by ukazoval, jak velké neporozumění právě pociťuje. Kulička se zastavila ve vzduchu, narostla do velikosti fotbalového míče a rozvlnila se. Lan.torax mluvila s Lunarem onou zpatlanštinou, jak si Hynek řeč vesmíranů pracovníčně pojmenoval. Padlo hodně slov provázených křikem, úpěním, bučením a chrčením. Lan.torax překládala.

„Obchodník známý jako Lunar vás zdraví a vítá ve svém obchodě. Vysvětlila jsem mu situaci, v níž se nacházíte, a co potřebujete. Vlastní překládací jednotku i biokultivátor a obojí rád vymění za vaše ruce. Zároveň nabízí dvacet tisíc staničních jednotek, pokud mu prodáte mě.“

„Co? Ale já tě nechci prodat, to se rovnou můžu nechat vystřelit do vesmíru.“

„Dobře, ale musím vás, Hynku, upozornit, že za takovou sumu staničních jednotek byste mohl na portálové stanici dožít velmi spokojeně,“ podotkla věčně Lan.torax. „Nicméně jejich převod na mezigalaktickou měnu je nevýhodný.“

„Díky za upozornění, Lan.torax, opravdu nemám zájem.“